YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

11 päivänä joulukuuta 1996 *

Asiassa T-49/95,

Van Megen Sports Group BV, aikaisemmin Van Megen Tennis BV, Alankomaiden oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Eindhoven (Alankomaat), edustajanaan asianajaja Antonius Wouters Willems, Eindhoven, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Marc Loesch, 11 rue Goethe,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Francisco Enrique González Díaz ja Wouter Wils, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii, että EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamisesta 21 päivänä joulukuuta 1994 tehty komission päätös 94/987/EY (IV/32.948 ja IV/34.590 — Tretorn ym., EYVL L 378, s. 45) kumotaan,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit P. Lindh ja J. D. Cooke,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 22.10.1996 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Kanteen perustana olevat tosiseikat

1 Kantajana oleva Alankomaiden oikeuden mukaan perustettu yhtiö Van Megen Sports Group BV (tosiseikkojen tapahtumahetkellä yhtiön nimi oli Van Megen Tennis BV), kotipaikka Eindhoven (Alankomaat), on irlantilaisen Tretorn Sports Ltd -yhtiön (jäljempänä Tretorn) yksinmyyjä Alankomaissa. Tretorn on tennispalloja valmistavan ruotsalaisen teollisuusyrityksen Tretorn AB:n tytäryhtiö.

Hallinnollinen menettely komissiossa

2 Suoritettuaan tarkastuksen Tretornin toimitiloissa heinäkuussa 1989 komissio päätti 14.5.1993 aloittaa ETY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan rikkomista koskevan menettelyn ja tämän vuoksi se osoitti kantajalle väitetiedoksiannon.

3 Kantaja toimitti 13.8.1993 komissiolle kirjalliset huomautuksensa väitetiedoksiannosta ja esitti suulliset huomautuksensa 16.11.1993 pidetyssä kuulemistilaisuudessa.

Riidanalainen päätös

4 Komissio teki 21.12.1994 EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamisesta päätöksen 94/987/EY (IV/32.948 ja IV/34.590 — Tretorn ym., EYVL L 378, s. 45, jäljempänä päätös tai riidanalainen päätös).

Tämä päätös kuuluu seuraavasti:

"1 artikla

Tretorn Sport Ltd ja Tretorn AB ovat rikkoneet perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohtaa määrätessään jälleenmyyjilleen valmistamiaan tennispalloja koskevan yleisen vientikiellon ja valvoessaan sitä sekä rangaistessaan sen rikkomisesta — tennispallojen rinnakkaistuontia koskevat ilmoitukset ja tutkimukset, tennispallojen merkitseminen, toimitusten keskeyttäminen — tennispallojen rinnakkaistuonnin ja -viennin estämiseksi.

Formula Sport International Ltd on rikkonut 85 artiklan 1 kohtaa osallistuessaan Yhdistyneessä kuningaskunnassa vientikieltoon ja toimitusten keskeyttämiseen Tretorn Sport Ltd:n harjoittaman tennispallojen rinnakkaistuontia ja -vientiä koskevan kieltopolitiikan toteuttamiseksi.

Fabra SpA on rikkonut 85 artiklan 1 kohtaa osallistuessaan Italiassa vientikieltoon ja toimitusten keskeyttämiseen ilmoittamalla tennispallojen rinnakkaistuonnista ja vastaavista tutkimuksista, merkitsemällä tennispallot ja keskeyttämällä toimitukset Tretorn Sport Ltd:n harjoittaman tennispallojen rinnakkaistuontia ja -vientiä koskevan kieltopolitiikan toteuttamiseksi.

Tenimport SA on rikkonut 85 artiklan 1 kohtaa osallistuessaan vientikieltoon ja toimitusten keskeyttämiseen ilmoittamalla Tretornille rinnakkaistuonneista avustaen näin Tretornia ja sen italialaisia yksinmyyjiä toteuttamaan toimenpiteitä näiden tuontien estämiseksi.

Zürcher AG on rikkonut 85 artiklan 1 kohtaa osallistuessaan Sveitsissä vientikieltoon ja toimitusten keskeyttämiseen ilmoittamalla tennispallojen rinnakkaistuonnista ja vastaavista tutkimuksista ja merkitsemällä tennispallot Tretorn Sport Ltd:n harjoittaman tennispallojen rinnakkaistuontia ja -vientiä koskevan kieltopolitiikan toteuttamiseksi.

Van Megen Tennis BV on rikkonut 85 artiklan 1 kohtaa osallistuessaan Alankomaissa tennispallojen rinnakkaistuontia koskevien ilmoitusten tekemiseen ja tennispallojen rinnakkaistuontia koskeviin tutkimuksiin Tretorn Sport Ltd:n harjoittaman tennispallojen rinnakkaistuontia ja -vientiä koskevan kieltopolitiikan toteuttamiseksi.

2 artikla

Tretorn Sport Limited ja Tretorn AB velvoitetaan maksamaan yhteisvastuullisesti 600 000 ecun suuruinen sakko; Formula Sport International Ltd, Fabra SpA, Zürcher AG ja Van Megem Tennis BV velvoitetaan kukin maksamaan 10 000 ecun suuruinen sakko 1 artiklassa mainittujen rikkomisten vuoksi.

— —

3 artikla

Tretorn Sport Ltd, Tretorn AB, Fabra SpA, Tenimport SA, Zürcher AG ja Van Megen Tennis BV velvoitetaan lopettamaan 1 artiklassa mainitut rikkomiset siltä osin kuin ne eivät sitä ole jo tehneet. Niiden on pidättäydyttävä kaikista vaikutuksiltaan vastaavista toimenpiteistä."

5 Komissio toteaa päätöksen perustelukappaleissa, että Tretorn on ainakin vuodesta 1987 alkaen sopinut yksinmyyjiensä kanssa yksinmyyntijärjestelmänsä lisäksi vientikiellon soveltamisesta ja se on ottanut käyttöön sarjan mekanismeja valvoakseen, että tätä kieltoa sovelletaan mahdollisimman tehokkaasti. Näihin mekanismeihin kuuluivat rinnakkaistuontitapauksia koskevat järjestelmälliset ilmoitusten tekemiset ja tutkimukset, tuotteiden merkitseminen rinnakkaistuontien alkuperän tunnistamiseksi ja toimitusten keskeyttäminen tietyillä markkinoilla mahdollisten tai todellisten rinnakkaistuontien estämiseksi (päätöksen perustelukappaleiden 13 ja 14 kohta).

6 Rinnakkaistuonteihin liittyvien ilmoitusten tekemisen ja tutkimusten osalta komissio on todennut, että Tretorn ja sen jälleenmyyjät olivat tehneet ilmoituksen rinnakkaistuonnista joka kerta, kun niillä oli todisteet tällaisesta tuonnista (päätöksen perustelukappaleiden 22 kohta). Tretornin 16.7.1987 Tretorn AB:lle lähettämästä telefaksista ilmenee, että kantaja oli heinäkuussa 1987 ilmoittanut Tretornille, että Tretornin tennispallot olivat "ilmestyneet" uudelleen Alankomaihin. Tretorn oli pyytänyt kantajaa ilmoittamaan sille koodinumeron, jotta se voisi päätellä, "mistä maasta ne oli toimitettu" (perustelukappaleiden 24 kohta). Tretornin 20.6.1988 päivätyssä sisäisessä muistiossa oli todettu, että kantaja oli löytänyt kaksi rinnakkaistuontilähdettä, joita koskevat päivämääräkoodit se halusi selvittää (perustelukappaleiden 25 kohta).

7 Tuotteiden merkitsemisen osalta komissiolla oli todisteet siitä, että Tretorn koodasi pallonsa päivämäärillä rinnakkaistuontien alkuperän paljastamiseksi. Tretornin kirjeenvaihto sisälsi useita viitteitä näihin koodeihin ja niiden käyttöön (perustelukappaleiden 35 kohta).

8 Komissiossa toteutetun menettelyn aikana kantaja oli selittänyt, että se ei ollut ilmoittanut Tretornille päivämääräkoodeja rinnakkaistuontien estämiseksi vaan sen varmistamiseksi, että Tretorn ei toimittanut tuotteita suoraan kantajan alueelle, ja kantaja on lisännyt vielä, että se toimitti itse tuotteita yhtiöille, joiden se tiesi harjoittavan rinnakkaisvientiä. Komissio katsoi, että "vaikka Van Megenin esittämä tulkinta olisikin ollut oikea, se ei kuitenkaan muuta sitä, että sen antamat tiedot ovat kuuluneet rinnakkaisvientikiellon yhteyteen, minkä Van Megen hyvin tiesi, ja se on osallistunut aktiivisesti rinnakkaistuontilähteen tunnistamiseen sen lakkauttamiseksi — —" (perustelukappaleiden 70 kohta).

9 Tretornin jälleenmyyjille asetetuista sakoista komissio toteaa seuraavaa (perustelukappaleiden 78 kohta);

"Sen päättämiseksi, onko syytä määrätä sakko ja minkä suuruisena se on määrättävä, komissiolla on velvollisuus ottaa huomioon se seikka, että tietyt Tretornin jälleenmyyjät ovat aktiivisesti osallistuneet rinnakkaistuontien estämiseen, mutta myös se, että eräissä tapauksissa tämä osallistuminen on ollut rajoitettua ja että se täytyy asettaa Tretornin harjoittaman yleisen sen tuotteita koskevan vientikieltopolitiikan yhteyteen. Lisäksi Tenimportin osuus tässä ei ole ollut kovin merkittävä, joten on perusteltua jättää määräämättä sakko tälle yritykselle."

10 Riidanalaisen päätöksen perustelukappaleiden 77 kohdasta ilmenee lopuksi, että "Tenimport on kuulemistilaisuudessa vahvistanut hiljaisen mutta todellisen vientikiellon olemassaolon. Tenimport arvioi, että äskettäin tapahtuneen Tretornin kanssa tehdyn jälleenmyyntisopimuksen irtisanomisen syynä oli se, että se ei noudattanut tätä kieltoa".

Oikeudenkäyntimenettely

11 Kantaja on nostanut tämän kanteen 21.2.1995 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon jättämällään kannekirjelmällä.

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (neljäs jaosto) on päättänyt esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa asian suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin 4.10.1996 päivätyllä kirjeellään kehottanut komissiota esittämään tietyt asiakirjat. Komissio on toimittanut pyydetyt asiakirjat 9.10.1996 kirjaamoon.

13 Asianosaisia on kuultu ja ne ovat antaneet vastauksensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin 22.10.1996 pidetyssä suullisessa käsittelyssä.

Asianosaisten vaatimukset

14 Kantajana oleva Van Megen Sports Group BV vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa riidanalaisen päätöksen.

15 Vastaajana oleva komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen;

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevat vaatimukset

16 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa kantajan todetaan osallistuneen Alankomaissa tennispallojen rinnakkaistuontia koskevien ilmoitusten tekemiseen ja rinnakkaistuontia koskeviin tutkimuksiin Tretornin harjoittaman rinnakkaistuontia ja -vientiä koskevan kieltopolitiikan soveltamiseksi. Tämän syytteen pohjalta on tutkittava kantajan esittämiä perusteita, joilla se tavoittelee pääasiallisesti päätöksen 1 artiklan kumoamista ja sen seurauksena 2 artiklan kumoamista kantajaa koskevin osin.

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

17 Kantaja väittää pääasiallisesti, että päätös ei perustu riittäviin todisteisiin eikä se ole muutenkaan riittävästi perusteltu siltä osin kuin siinä todetaan kantajan osallistuneen tennispallojen rinnakkaistuontia koskevien ilmoitusten tekemiseen ja rinnakkaistuontia koskeviin tutkimuksiin.

18 Kantaja huomauttaa, että sillä on ollut suunnilleen vuodesta 1985 lähtien Tretornin Irlannissa valmistamien tennispallojen myyntimonopoli Alankomaissa, mutta että tästä yksinoikeudesta ei ole olemassa kirjallista sopimusta. Tretorn ei ole koskaan

määrännyt sille vientikieltoa. Näiden kahden yrityksen välisten kaupallisten suhteiden alusta lähtien kantaja on vain kaksi kertaa, vuosina 1987 ja 1988, ilmoittanut Tretornille, että Tretorn-merkkisiä tennispalloja, jotka eivät olleet peräisin kantajalta, oli tarjottu myytäväksi kantajan asiakkaille. Kantaja väittää tehneensä nämä ilmoitukset puhelimitse kahdesta syystä. Ensinnäkin se oli halunnut tarkistaa, oliko Tretorn toimittanut pallot suoraan asiakkaille Alankomaihin, sillä tässä kaupallisten suhteiden vaiheessa se pelkäsi, että Tretorn ei noudattaisi velvoitettaan olla itse toimittamatta tuotteita kantajan asiakkaille tämän alueella. Tämä velvoite olisi perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan soveltamisesta yksinmyyntisopimuksiin 22 päivänä kesäkuuta 1983 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1983/83 (EYVL L 173, s. 1) mukainen. Toiseksi, kun otetaan huomioon, että kantajan asiakkaat voivat ostaa Tretornin tennispalloja huomattavasti alhaisempaan hintaan kuin se itse pystyi niitä tarjoamaan, se oli yrittänyt näillä ilmoituksilla vahvistaa asemaansa Tretornin kanssa käydyissä neuvotteluissa saadakseen siltä edullisemman hinnan.

19 Heinäkuun 16 päivänä 1987 päivätyn telefaksin osalta kantaja toteaa, että eräät sen asiakkaista olivat puhelimitse ilmoittaneet sille, että Assenissa (Alankomaat) sijaitseva kenkä- ja vaatemyymäläketju Scapino BV (jäljempänä Scapino) myi kuluttajille tennispalloja alhaisempaan hintaan kuin kantaja. Kantajan asiakkaat olivat kyselleet siltä, miten tämä oli mahdollista ja laskuttiko se Scapinolta muun hinnan kuin niiltä. Kantaja oli siis tiedustellut Tretornilta, toimittiko tämä tuotteita toisinaan Alankomaihin, minkä se kiisti. Se seikka, että tämä ei käy ilmi telefaksista, on merkityksetön, koska kyseinen telefaksi ei ole kantajan lähettämä eikä ole sille osoitettu, joten sillä ei tuolloin ollut mitään tietoa telefaksin sisällöstä. Kyseisen telefaksin ilmaisuille ei siis pitäisi antaa sitä merkitystä minkä komissio on niille antanut. Kantaja väittää, että sitä on pyydetty ilmoittamaan päivämääräkoodit, mutta että se ei enää löytänyt niitä. Näistä koodeista ei kuitenkaan olisi voitu päätellä, mistä maasta kyseiset pallot oli toimitettu, koska valmistajalla tai maahantuojalla ei ole jäljitysjärjestelmää. Pallojen pakkauksessa olevat numerokoodit ilmaisivat kantajan mukaan vain valmistus- tai lähetyspäivän. Koodi oli sama kaikissa pakkauksissa, jotka sisälsivät Saksassa, Ranskassa tai jossain muussa maassa tietyn viikon aikana valmistettuja palloja. Koodeja ei mainittu laskuissa eikä pak-

kauslähetteissä. Jos oletetaan, että tennispallojen olisi voitu todeta olevan peräisin tietystä maasta, ei silloinkaan olisi voitu tietää, kuka oli lähettänyt kyseessä olevan erän. Tässä asiassa olisi ollut yksinkertaista todeta esimerkiksi, että Scapinon ostamat tennispallot olivat peräisin Ranskasta, koska Ranskassa pakkauksen tekstin on oltava ranskankielinen, minkä kantaja oli todennut myös Tretornin kanssa käydyssä puhelinkeskustelussa. Joka tapauksessa sille on merkityksetöntä tietää, kuka oli toimittanut pallot Scapinolle. Sen sijaan on tärkeää voida maksaa palloista sama hinta kuin muut jälleenmyyjät maksavat. Kantaja oli kuitenkin todennut, että Tretorn myi tennispallojaan Ranskaan alhaisempaan hintaan kuin Alankomaihin. Kantaja oli keskustellut Tretornin kanssa tästä erilaisesta kohtelusta ja oli lopulta onnistunut muuttamaan ehtojaan paremmiksi.

20 Sama oli toistunut vuoden 1988 puolivälissä. Kantaja korostaa, että 20.6.1988 päivätty muistio, samoin kuin 16.7.1987 lähetetty telefaksi, eivät kumpikaan olleet sen lähettämiä ja että se ei kyseisenä aikana ollut tietoinen näiden sisällöstä.

21 Kantaja väittää lisäksi, että sille ei ollut ilmoitettu Tretornin ja/tai muiden jälleenmyyjien välisistä yhdenmukaistetuista menettelytavoista ja että se ei ollut koskaan sopinut näiden kanssa rinnakkaistuojia ja/tai -viejiä koskevista toimitusten keskeyttämisistä. Se oli sitä vastoin toimittanut tennispalloja Scapinolle, jonka se tiesi toimittavan Tretornin tennispalloja Alankomaihin Ranskasta rinnakkaistuontina. Scapino oli kantajan mukaan ainoa yritys, joka harjoitti Tretornin pallojen rinnakkaistuontia Alankomaihin. Kantaja ei ollut tehnyt mitään tämän toiminnan estämiseksi. Tältä osin kantaja vetoaa todisteena Scapinon lähettämään kirjeeseen. Sen ilmoitukset tässä kirjeessä osoittavat kantajan mukaan, että sen Tretornille antamat tiedonannot eivät olleet yhteisön kilpailuoikeuden vastaisia.

22 Edellä 18 kohdassa mainitut kaksi ilmoitusta, jotka ovat komission esittämät ainoat todisteet, eivät kantajan mukaan osoita ainakaan riittävästi, että kantaja olisi aktiivisesti osallistunut Tretornin tennispallojen rinnakkaistuonnin estämiseen yhteisössä. Koska kantajalla ei ollut tietoa muista Tretornin ja/tai muiden jälleenmyyjien

sopimuksista, toiminnoista tai toimenpiteistä, sitä ei voida syyttää näistä sopimuksista, toiminnoista tai toimenpiteistä eikä niitä voida näin ollen käyttää väitteinä sitä vastaan. Kantajan mukaan on merkillistä, että komissio mainitsee päätöksensä 46 perustelukappaleessa 23.8.1988 päivätyn Tretornin sisäisen muistion, jossa suositellaan lopettamaan toimitukset amerikkalaisille markkinoille, koska sinne toimitetut tennispallot olivat ilmestyneet uudelleen Alankomaihin rinnakkaistuonnin kautta ilman, että olisi väitetty tai näytetty toteen, että nämä tiedot olivat peräisin kantajalta.

23 Kantaja toteaa, että päätöksen perustelukappaleiden 70 kohdan mukaan se olisi hyvin tiennyt, että Tretornille ilmoitetut tiedot olisi annettu rinnakkaisvientikiellon yhteydessä niin, että kantaja oli "osallistunut aktiivisesti rinnakkaistuontilähteen tunnistamiseen sen lakkauttamiseksi". Kantaja väittää, että tämä perustelu on väärä ja että se ei perustu tosiseikkoihin. Kantajan mukaan kymmenen vuoden aikana tehtyjä kahta puhelinilmoitusta, joilla se oli yrittänyt saada tietoonsa, veikö Tretorn suoraan Alankomaihin tuotteitaan ja joilla se oli yrittänyt saada paremman hinnan, ei voida luokitella "aktiiviseksi osallistumiseksi". Komission muiden perusteiden puuttuessa perustelu on katsottava kantajan mielestä riittämättömäksi.

24 Komissio väittää ensiksi, että sen todisteet siitä, että Tretorn on rikkonut perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohtaa, ovat erityisen vahvat ja että niistä voidaan päätellä, että Tretornin toiminta ei ollut pelkästään yksipuolista vaan että se tapahtui sen ja jälleenmyyjien välisenä yritysten välisenä järjestelynä. Komissio viittaa päätöksen perustelukappaleiden 16—50 kohtaan ja erityisesti perustelukappaleiden 15 kohtaan, jossa se on siteerannut Tretorn AB:n Zürcher AG:lle 6.6.1989 lähettämän telefaksin kohtaa, joka kuuluu seuraavasti: "— — Politiikkanamme on suojella kutakin jälleenmyyjää rinnakkaistuonneilta. Olemme myös — — toteuttaneet valvontaa, laatineet uusia ehtoja, kieltäytyneet useista tilauksista jne. näiden rinnakkaistuontien mahdollisimman tiukaksi rajoittamiseksi."

25 Komissio väittää saaneensa riittävästi todisteita kantajan rikkomisista. Näin ollen päätöksen perustelukappaleiden 24 ja 25 kohdassa mainituista kahdesta todisteesta, toisin sanoen 16.7.1987 päivätystä telefaksista ja 20.6.1988 päivätystä sisäisestä muistiosta, voidaan hyvin päätellä kantajan osallistuneen aktiivisesti Alankomaissa ilmoitusten tekemiseen ja rinnakkaistuontien tutkimiseen Tretornin politiikan toteuttamiseksi.

26 Tältä osin 16.7.1987 päivätystä telefaksista ilmenee, että kantaja oli soittanut Tretornille ilmoittaakseen sille, että Tretornin tennispallot, jotka eivät olleet peräisin kantajalta, olivat ilmestyneet uudelleen (again) Alankomaiden markkinoille. Tretorn oli sitten pyytänyt kantajaa ilmoittamaan sille numerokoodin voidakseen todeta tuotteen alkuperämaan (which country had shipped). Telefaksista ilmeni, että Tretornilla oli jo tiettyjä aavistuksia tuotteen alkuperästä (while I of course suspect our friends), toisin sanoen se epäili Yhdistynyttä kuningaskuntaa (if it is the UK) ja että kantajalle esitetty kehotus ilmoittaa numerokoodi oli tarkoitettu vahvistamaan epäilykset todisteiden avulla (we must wait for proof).

27 Komissio arvioi, että kantajan esittämät selitykset sen Tretornille antamista ilmoituksista eivät ole vakuuttavia. Ensinnäkin ilmaisu "uudelleen" (again) jättää tilaa epäilyille kantajan niiden väitteiden osalta, jotka koskevat sen ilmoituksen satunnaisuutta. Toiseksi telefaksista ei mitenkään voida päätellä, että kantaja olisi epäillyt Tretornin itsensä toimittaneen palloja Alankomaihin. Kantaja ei myöskään yrittänyt tämän asiakirjan avulla saada parempaa hintaa. Siinä viitattiin ainoastaan kantajan ilmoittamiin rinnakkaistuontitapauksiin, joita se tutki yhdessä Tretornin kanssa. Erityisesti virke, jossa mainittiin, että kantajaa oli kehotettu ilmoittamaan numerokoodi alkuperämaan määrittämiseksi, ei jätä mitään epäilystä siitä, etteikö kantaja olisi osallistunut tehokkaasti rinnakkaistuontitapausten ilmiantamiseen ja niiden tutkimiseen.

28 20.6.1988 päivätty sisäinen muistio osoittaa saman. Tästä muistiosta ilmenee, että kantaja oli ilmoittanut kahdesta lähteestä peräisin olevien rinnakkaistuontien olemassaolon ja että se ilmeisesti tutki numerokoodeja niiden tunnistamiseksi. Muistion viimeisestä lauseesta ilmeni, että kantaja toivoi saavansa päivämääräkoodit tietoonsa muutaman päivän kuluessa (he hopes to have date codes in a few days).

29 Komissio kiistää kantajan väitteen siitä, että telefaksi ja sisäinen muistio eivät kelpaisi todisteiksi. Komissio huomauttaa, että kyseessä ovat Tretornin sisäiset asiakirjat, jotka hyvin asioista selvillä oleva henkilö on vahvistanut ja joissa ilmoitetaan kantajan tietyt menettelyt ja joiden puolustukseksi tai perusteluksi ei voida esittää mitään komissiossa tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Se seikka, että asiakirjat ovat peräisin hyvin asioista selvillä olevalta henkilöltä, jolla ei ole mitään syytä antaa virheellistä kuvaa kantajan toiminnasta, ainoastaan korostaa niiden todistusvoimaa.

30 Riidanalaisen päätöksen perustelukappaleiden 46 kohtaa koskevan kantajan väitteen osalta (ks. edellä 22 kohta) komissio vastaa, että kantaja ei ole nojautunut seikkaan, jota kyseinen perustelukappale koskee, vaan ainoastaan kahteen, perustelukappaleiden 24 ja 25 kohdassa mainittuun todisteeseen. Ei olisi siis ollut välttämätöntä mainita kantajaa nimeltä perustelukappaleiden 46 kohdassa. Joka tapauksessa Tretorn olisi voinut saada tietoja vain kantajalta Amerikan Yhdysvaltioihin toimitettujen tennispallojen ilmestymisestä Alankomaiden markkinoille.

31 Komissio väittää, että Scapinon kirje ei ole miltään osin ristiriidassa komission todisteiden kanssa. Tästä kirjeestä ilmenee ennemminkin, että kantaja oli toiminut virheellisesti. Komissio huomauttaa, että kirje oli laadittu äskettäin kantajan komission väitteitä vastaan esittämän puolustuksen yhteydessä. Ei ole näytetty toteen, että Scapino on todellakin yritys, joka on harjoittanut rinnakkaistuontia vuosina 1987 ja 1988 tai että se on ainoa rinnakkaistuoja. Ei ole myöskään näytetty toteen,

että Scapino oli tietoinen kantajan toiminnan laajemmasta asiayhteydestä ja erityisesti sen yhteydenotoista Tretorniin.

32 Komissio kiistää kantajan väitteen siitä, että ei ole mahdollista päivämääräkoodin avulla määritellä maata, joka oli toimittanut tennispallot. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Tretornin vastuuhenkilö olisi tiennyt, mitä tietoja näistä koodeista voidaan saada. Se seikka, että hän oli pyytänyt kantajalta päivämääräkoodia saadakseen siitä selville tennispallojen alkuperämaan osoittaa, että koodeja voitiin todellakin käyttää tähän tarkoitukseen.

33 Komissio väittää lopuksi, että vastoin kantajan väitteitä päätös on riittävän perusteltu. Komissio viittaa tältä osin huomautuksiinsa (ks. edellä).

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

34 Kantaja ei kiistä sitä, etteikö Tretorn olisi soveltanut yksinmyyntijärjestelmää, johon liittyy vientikielto ja tämän kiellon mahdollisimman tehokkaaksi soveltamiseksi tarkoitettuja järjestelmiä. Kantaja toteaa olleensa Tretornin yksinmyyjä Alankomaissa vuodesta 1985 lähtien. Sitä vastoin kantaja kiistää sen, että Tretorn olisi asettanut *sille* vientikiellon ja että *se* olisi osallistunut rinnakkaistuonteja koskeviin ilmoituksiin ja tutkimuksiin. Se ei ollut edes tietoinen rinnakkaisvientikiellosta ennen kuin komissio aloitti rikkomismenettelyn.

35 Yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan määräyksiä voidaan soveltaa yksinmyyntisopimukseen, jossa itsessään ei ole kieltoa sopimustuot-

teiden jälleenviennistä, koska sopimuspuolet osallistuvat yhdenmukaistettuun menettelytapaan, jonka tarkoituksena on rajoittaa jälleenmyyntiverkostoon kuulumattomille jälleenmyyjille tarkoitettuja rinnakkaistuonteja (ks. asia 86/82, Hasselblad v. komissio, tuomio 21.2.1984, Kok. 1984, s. 883 ja asia T-43/92, Dunlop Slazenger v. komissio, tuomio 7.7.1994, Kok. 1994, s. II-441, 88 kohta).

36 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa komissio on nojautunut sen päätöksen perustelukappaleiden 24 ja 25 kohdassa kuvattuun seuraavaan kahteen todisteeseen sen toteen näyttämiseksi, että kantaja on osallistunut Alankomaissa rinnakkaistuonteja koskeviin ilmoituksiin ja tutkimuksiin:

— Tretornin edustaja M:n 16.7.1987 Tretorn AB:n edustaja A:lle osoittama telefaksi:

"I just had a phone call from Will Van Megen to advise that XL boxes of 4 again turning up in a major shoe chain in Holland.

I have asked Will to forward the Code No. to [O.] so that he can advise which country has shipped.

While I of course suspect our friend, we must wait for the proof.

If it is the UK, then obviously the shipment has been made to Holland in the past few weeks."

("Sain juuri puhelinsoiton Will Van Megeniltä, joka ilmoitti, että XL 4 -laatikoita on ilmestynyt uudelleen merkittävään kenkämyymäläketjuun Hollannissa.

Pyysin Williä ilmoittamaan [O:lle] numerokoodin tavarat lähettäneen maan määrittämiseksi.

Vaikka epäilenkin ystäviämme, meidän täytyy odottaa todisteita.

Jos se on Yhdistynyt kuningaskunta, niin lähetys on ilmeisesti toimitettu Hollantiin viime viikkojen aikana.")

— Tretornin sisäinen muistio, jonka M on osoittanut 20.6.1988 O:lle:

"Please ring Will Van Megen. He has parallel from 2 different sources.

1 Box of 4, made in Ireland, no date code yet.

2 Box of 4, US TA approved, no date code yet.

He hopes to have date codes in a few days."

("Soittakaa Will Van Megenille. Hänellä on rinnakkaistuonteja kahdesta eri lähteestä.

1 4:n laatikko, valmistettu Irlannissa, ei vielä päivämääräkoodia.

2 4:n laatikko, US TA:n hyväksymä, ei vielä päivämääräkoodia.

Hän toivoo saavansa päivämääräkoodit lähipäivien aikana.")

37 Näillä Tretornin kahdella asiakirjalla on todistusarvoa. Kuten komissio on perustellusti korostanut, ne on laatinut kolmas hyvin asioista perillä oleva henkilö, jolla ei ollut mitään syytä antaa vääriä tietoja. Lisäksi niitä ei ole laadittu puolustautumiseksi tai perustelujen esittämiseksi komissiossa tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käytävässä menettelyssä.

38 Nämä kaksi asiakirjaa todistavat selvästi kantajan osallistuneen tennispallojen rinnakkaistuonteja koskeviin ilmoituksiin ja tutkimuksiin Tretornin politiikan soveltamiseksi. 16.7.1987 päivätystä telefaksista ilmenee, että kantaja on ilmoittanut Tretornille sen tennispallojen rinnakkaistuonnista Alankomaihin, että se ei ollut ensimmäinen kerta, jolloin se antoi Tretonille tällaisen ilmoituksen ja että sitä oli pyydetty ilmoittamaan päivämääräkoodit, joiden avulla Tretorn voisi selvittää, mistä maasta pallot olivat peräisin. 20.6.1988 päivätystä sisäisestä muistiosta ilmenee, että kantaja on ilmoittanut uudelleen Tretornille sen tennispallojen rinnakkaistuonnista Alankomaihin, että kantaja oli tunnistanut kaksi eri tuontilähdettä ja suoritti tutkimuksia päivämääräkoodien saamiseksi.

39 Päätöksen perustelukappaleiden 46 kohdassa mainitun, 23.8.1988 päivätyn Tretornin sisäisen muistion osalta, jossa suositeltiin toimitusten lopettamista amerikkalaisille markkinoille, koska sinne toimitetut tennispallot ilmestyivät uudelleen Alankomaihin rinnakkaistuontien kautta, riittää kun todetaan, että komissio ei ole perustanut päätöstään kantajan osalta tähän asiakirjaan. Perustelukappaleiden

46 kohta on otsikon "toimitusten keskeyttäminen rinnakkaistuontien estämiseksi" alla, ja komissio selostaa tässä kohdassa Tretornin toteuttamia toimenpiteitä näihin tuonteihin vaikuttamiseksi. Tähän asiakirjaan vedotaan siis Tretornia eikä kantajaa vastaan, jonka osalta komissio katsoo perustellusti esittävänsä riittävästi todisteita.

40 Päivämääräkoodien osalta 16.7.1987 päivätty telefaksi, 20.6.1988 päivätty sisäinen muistio sekä muut komission riidanalaisessa päätöksessä esittämät todisteet (ks. perustelukappaleiden 36—38 kohta ja 40 kohta) osoittavat epäilyksettä, että Tretorn pystyi tunnistamaan rinnakkaistuontien alkuperän näiden koodien avulla. Tämä ilmenee erityisesti 17.4.1987 päivätystä telefaksista, jonka Tretorn oli osoittanut Formula Sport International Ltd:lle (ks. perustelukappaleiden 37 kohta) ja jossa Tretornin edustaja M huomauttaa: "The date codes are all from the shipment to Formula" (kaikki päivämääräkoodit liittyvät Formulalle tarkoitettuihin lähetyksiin). Tämä ilmenee lisäksi myös Tretornin Formula Sport International Ltd:lle 15.5.1987 lähettämästä telefaksista, jossa M toteaa: "We are sure of our facts/date codes and the balls shipped to Formula ended up in Switzerland — — Formula is guilty so let's not have any more discussion" (Olemme varmoja tiedoistamme/ päivämääräkoodeista ja Formulalle lähetetyt pallot ovat päätyneet Sveitsiin — — Formula on syyllinen, joten lopettakaamme tämä keskustelu).

41 Scapinon kirjeestä on todettava, että se ei ole mitenkään ristiriidassa komission esittämien todisteiden kanssa. Kantaja ei voinut itse estää Scapinon rinnakkaistuonteja. Jos se olisi halunnut ne estää, sen olisi ollut pakko ottaa yhteys Tretorniin, jotta viimeksi mainittu olisi toteuttanut rinnakkaistuonnin estämiseksi tarpeelliset toimenpiteet. Lisäksi oli tietysti kantajan etujen mukaista myydä mahdollisimman paljon Tretornin tennispalloja, myöskin Scapinolle. On myös huomattava, että Tretornin politiikka muodostui viennin kieltämisestä. Kuitenkaan mistään seikasta asiakirja-aineistossa ei ilmene, että Scapino olisi vienyt kantajan toimittamia Tretornin tennispalloja. Kantaja ei siis ole toiminut vastoin Tretornin politiikkaa myymällä kyseisiä palloja Scapinolle, joka on kantajan tavoin alankomaalainen yritys.

Näin ollen Tretornilla ei myöskään ollut intressiä vaatia kantajaa kieltäytymään toimittamasta tuotteita Scapinolle, vaikka sille olisikin ilmoitettu näistä myynneistä.

42 Niitä selityksiä, joita kantaja on antanut siitä, miksi se on tehnyt ilmoituksia Tretornille, ei voida hyväksyä. Jos kantaja on halunnut tehdä nämä ilmoitukset vain varmistaakseen, toimittiko Tretorn tuotteita suoraan asiakkaille Alankomaihin ja vahvistaakseen neuvotteluasemiaan Tretornin suhteen ja saadakseen näin paremman hinnan, sen ei olisi tarvinnut yrittää saada rinnakkaistuotujen tennispallojen päivämääräkoodeja. Näyttää siis siltä, että se oli tosiasiassa tietoinen Tretornin soveltamasta rinnakkaisvientikieltopolitiikasta. Tästä seuraa, että komissio on perustellusti todennut päätöksen perustelukappaleiden 70 kohdassa, että vaikka kantajan esittämä tulkinta olisikin oikea, "se ei kuitenkaan muuta sitä, että sen antamat tiedot olivat kuuluneet rinnakkaisvientikiellon yhteyteen, minkä Van Megen hyvin tiesi, ja se on osallistunut aktiivisesti rinnakkaistuontilähteen tunnistamiseen".

43 Kantaja ei voi väittää, että sen kahta puhelua Tretornin kanssa ei voida pitää aktiivisena osallistumisena, koska se on tehnyt aloitteen ottamalla yhteyden Tretorniin eikä päinvastoin. Lisäksi edellä olevasta 38 kohdasta ilmenee, että se on tehnyt tutkimuksia saadakseen rinnakkaistuontien päivämääräkoodit. Kantaja on näin ollen osallistunut aktiivisesti Tretornin politiikkaan.

44 Edellä mainitusta johtuu, että on hylättävä perusteet siitä, että komissio ei olisi esittänyt riittäviä todisteita eikä perustellut riittävästi päätöstään.

Sakon kumoamista koskevat vaatimukset

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

45 Kantaja väittää ensiksi, että päätöksen perustelukappaleiden 78 kohdassa olevat perustelut sakon määrälle ovat riittämättömät (ks. edellä 9 kohta). Kantaja huomauttaa, että komissio ei ilmoita kunkin jälleenmyyjän Tretornin politiikkaan osallistumisen astetta eikä niitä seikkoja, joihin se nojautuu tämän osallistumisen toteamisessa. Kantaja toteaa, että sama sakko on määrätty neljälle viidestä jälleenmyyjästä, vaikka kantajan mukaan asiakirja-aineistosta ilmenee riittävän selvästi, että eri jälleenmyyjien, tietoinen tai tiedostamaton, "panos" oli hyvin erilainen.

46 Toiseksi kantaja vetoaa siihen, että se on väittänyt hallinnollisen menettelyn aikana, että vaikka sen oletettaisiinkin rikkoneen perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohtaa, minkä se kiistää, sille ei olisi saanut määrätä sakkoa, koska sen kaksi puhelinilmoitusta olivat satunnaisia ja toissijaisia. Komissio ei kuitenkaan ole ottanut huomioon tätä perustelua, vaikka se oli nimenomaisesti luopunut sakon määräämisestä Tenimportille. Kantaja oli kuitenkin esittänyt tämän yhtiön puolustusta vastaavan puolustuksen ja sen tilanne oli ollut melkein sama kuin Tenimportin. Se seikka, että kantaja ei ole koskaan väittänyt, että oli olemassa vientikielto, voitiin päätellä siitä seikasta, että sellaista kieltoa ei ollut sille koskaan määrätty.

47 Kantaja kiistää komission väitteen siitä, että se olisi epäillyt Tenimportin rikkovan perustamissopimuksen määräyksiä. Kantaja katsoo, että sakon määrääminen toteen näytettynä pidetystä rikkomisesta ei saa riippua komission epäilyistä.

48 Komissio katsoo, että se on riittävästi perustellut kantajalle määräämäänsä sakkoa. Se miten kantaja on osallistunut perustamissopimuksen määräysten rikkomiseen, on määritelty päätöksen perustelukappaleiden 24, 25, 70 ja 76 kohdassa. Komissio on vahvistanut sakon määrän ottaen huomioon sen, kuinka voimakkaasti kukin jälleenmyyjä on osallistunut perustamissopimuksen määräysten rikkomiseen, kuten päätöksen perustelukappaleiden 78 kohdassa on todettu. Komissio on myös ottanut huomioon eri jälleenmyyjien roolin "Tretornin tuotteiden osalta harjoitetussa yleisessä vientikieltopolitiikassa". Nämä perustelut olisivat johtaneet siihen, että vain Tretornille olisi määrätty huomattavan suuri sakko sen liikevaihdon mukaan. Sitä vastoin komissio olisi määrännyt jälleenmyyjille vain vähäisen kiinteämääräisen sakon. Tämän päätöksen tausta-ajatuksena on, että Tretorn oli ollut pääasiallisesti vastuullinen, kun taas jälleenmyyjien vastuu perustui pelkkään yhteistoimintaan Tretornin johtamassa järjestelmässä. Komissio täsmentää, että koska kyseessä oli yhteistoiminta saman järjestelmän toiminnan takaamiseksi ja koska määrättävien sakkojen oli lisäksi oltava kiinteämääräisiä ja määrältään vähäisiä, sen mielestä ei ollut aiheellista tehdä eroa eri jälleenmyyjien välillä.

49 Kuitenkin belgialaisen jälleenmyyjän Tenimportin hyväksi tehtiin poikkeus, koska komissio katsoi, että sillä ei ollut yhtä vahvoja todisteita Tenimportin osallistumisesta Tretornin politiikan toteuttamiseen. Ainoa todiste, joka sillä oli, oli 27.2.1989 päivätty Tenimportin telefaksi Tretornille. Tässä telefaksissa Tenimport valitti Tretornin Belgian kautta Italiaan kulkevien tennispallojen "uskomatonta" hintaa ja tiedusteli, kuinka sellaisia hintoja voitiin soveltaa. Komissio oli tästä päätellyt, että Tenimportin tulkinta, toisin sanoen se, että se oli vain neuvotellut hinnoista Tretornin kanssa, ei ollut täysin epätodennäköinen. Sitä vastoin kantajaa koskevissa 16.7.1987 päivätyssä telefaksissa ja 20.6.1988 päivätyssä sisäisessä muistiossa kyse ei ollut hinnasta vaan ainoastaan sellaisten tennispallojen ilmestymisestä Alankomaiden markkinoille, jotka eivät olleet peräisin kantajalta, ja Tretornin ja kantajan yhteistyöstä näiden rinnakkaistuontien alkuperän selvittämiseksi. Näiden asiakirjojen sisältö oli siis kokonaan toinen kuin Tenimportin telefaksin sisältö.

50 Komissio kiistää kantajan väitteen siitä, että kantaja oli esittänyt saman puolustuksen kuin Tenimport. Kuten päätöksen perustelukappaleiden 77 kohdassa todetaan,

tältä osin Tenimport oli istunnossa vahvistanut Tretornin syyllistyneen rikkomiseen. Tenimport oli myös sittemmin avustanut komissiota sen tutkinnassa. Lisäksi perustelukappaleiden 77 kohdasta ilmenee, että Tretorn oli rankaissut Tenimportia, jonka jälleenmyyntisopimuksen Tretorn oli sanonut irti sen vuoksi, että Tenimport oli kieltäytynyt yhteistyöstä vientikieltojärjestelmän osalta. Joka tapauksessa kantajan ei tarvitse puolustaa Tenimportia, joka ei ole nostanut kannetta riidanalaisesta päätöksestä.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

51 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan erityispäätöksen perusteluvelvollisuuden tavoitteena on mahdollistaa se, että yhteisöjen tuomioistuimet voivat valvoa päätöksen laillisuutta ja antaa sille, jota asia koskee, riittävät tiedot sen selville saamiseksi, onko päätös asianmukainen ja mikäli se on virheellinen, mahdollisuus kiistää sen pätevyys niin, että tämän velvollisuuden ulottuvuus riippuu kyseessä olevan toimenpiteen luonteesta ja siitä asiayhteydestä, missä se on toteutettu (ks. erityisesti asia T-46/92, Scottish Football v. komissio, tuomio 9.11.1994, Kok. 1994, s. II-1039, 19 kohta). Lisäksi jokaista päätöksen osaa on tarkasteltava yhdessä päätöksen muiden osien kanssa, koska päätös on kokonaisuus (ks. asia T-150/89, Martinelli v. komissio, tuomio 6.4.1995, Kok. 1995, s. II-1165, 66 kohta).

52 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa komissio on selvästi todennut päätöksessään, mikä oli kunkin jälleenmyyjän osallistumisaste Tretornin politiikkaan sekä seikat, joihin se on perustanut tämän osallistumisen toteamisen. Tarkemmin sanottuna juuri kantajan osallistumisaste ilmenee erityisesti perustelukappaleiden 24, 25, 57, 70 ja 76—78 kohdasta sekä päätöksen 1 artiklan kuudennesta kohdasta. Edellä 36—44 kohdassa esitetystä erittelystä seuraa, että komissio on perustellut riittävästi päätöstään toteamalla kantajan osallistuneen Tretornin tennispallojen rinnakkais-

tuontia koskevien ilmoitusten tekemiseen ja rinnakkaistuontia koskeviin tutkimuksiin sen politiikan soveltamiseksi.

53 Sakon määrän osalta on todettava, että oikeuskäytännön mukaan sakot ovat komission kilpailupolitiikan väline, ja komissiolla on oltava harkintavaltaa niiden määrän vahvistamisessa, jotta se voisi ohjata yritysten toimintaa niin, että ne noudattaisivat kilpailusääntöjä (ks. em. asia Martinelle v. komissio, tuomion 59 kohta).

54 Päätöksen 2 artiklan ensimmäisestä kohdasta ilmenee kuitenkin, että komissio on asettanut Tretornin jälleenmyyjille vähäisen kiinteämääräisen sakon. On myös huomattava, että kaikki jälleenmyyjät ovat suostuneet yhteistyöhön järjestelmän toiminnan hyväksi. Tällaisessa tilanteessa komissiolla ei ole velvollisuutta tehdä eroa eri jälleenmyyjien välillä perustellakseen erityisellä tavalla kullekin jälleenmyyjälle määräämänsä sakon määrää. Näin ollen komissio ei ole ylittänyt harkintavaltansa rajoja.

55 Kantajan sen väitteen osalta, että ei ole asianmukaista määrätä sille sanktiota kahden satunnaisen ja toissijaisen puhelun perusteella, edellä 43 kohdasta ilmenee, että kantajan osallistumista Tretornin politiikkaan on pidettävä aktiivisena. Komissio on näin ollen perustellusti jättänyt ottamatta huomioon kantajan tämän väitteen. Tältä osin on myös todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että jos komissio on perustamissopimuksen 190 artiklan perusteella velvollinen perustelemaan päätöksensä niillä tosiseikoilla ja oikeudellisilla seikoilla, joihin päätös oikeudellisesti perustuu, sekä ne syyt, joiden vuoksi komissio on tehnyt päätöksensä, komission ei kuitenkaan ole mainittava kaikkia niitä tosiseikkoja ja

oikeudellisia seikkoja, jotka asianosaiset ovat esittäneet asian hallinnollisen käsittelyn kuluessa (ks. erityisesti asia T-149/89, Sotralentz v. komissio, tuomio 6.4.1995, Kok. 1995, s. II-1127, 73 kohta).

56 Kantaja ei myöskään voi vedota tehokkaasti siihen seikkaan, että Tenimportille ei ole määrätty sakkoa. Kantaja ei voi vedota tällaiseen seikkaan välttyäkseen sille perustamissopimuksen 85 artiklan rikkomisesta asetetulta sanktiolta, vaikka yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi ei olekaan saatettu tämän toisen yrityksen tilannetta (ks. yhdistetyt asiat C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 ja C-125/85MC-129/85, Ahlström Osakeyhtiö ym. v. komissio, tuomio 31.3.1993, Kok. 1993, s. I-1307, 197 kohta, ja em. asia Dunlop Slazenger v. komissio, tuomion 176 kohta).

57 Sakon kumoamista koskevat vaatimukset on näin ollen hylättävä.

58 Kaikesta edellä olevasta seuraa, että kanne on hylättävä kokonaan.

Oikeudenkäyntikulut

59 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut kantajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne hylätään.

2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Lenaerts Lindh Cooke

Julistettiin Luxemburgissa 11 päivänä joulukuuta 1996.

H. Jung K. Lenaerts

kirjaaja neljännen jaoston puheenjohtaja